Any XX 15 CENTIMS Núm. 1024

PAPITU

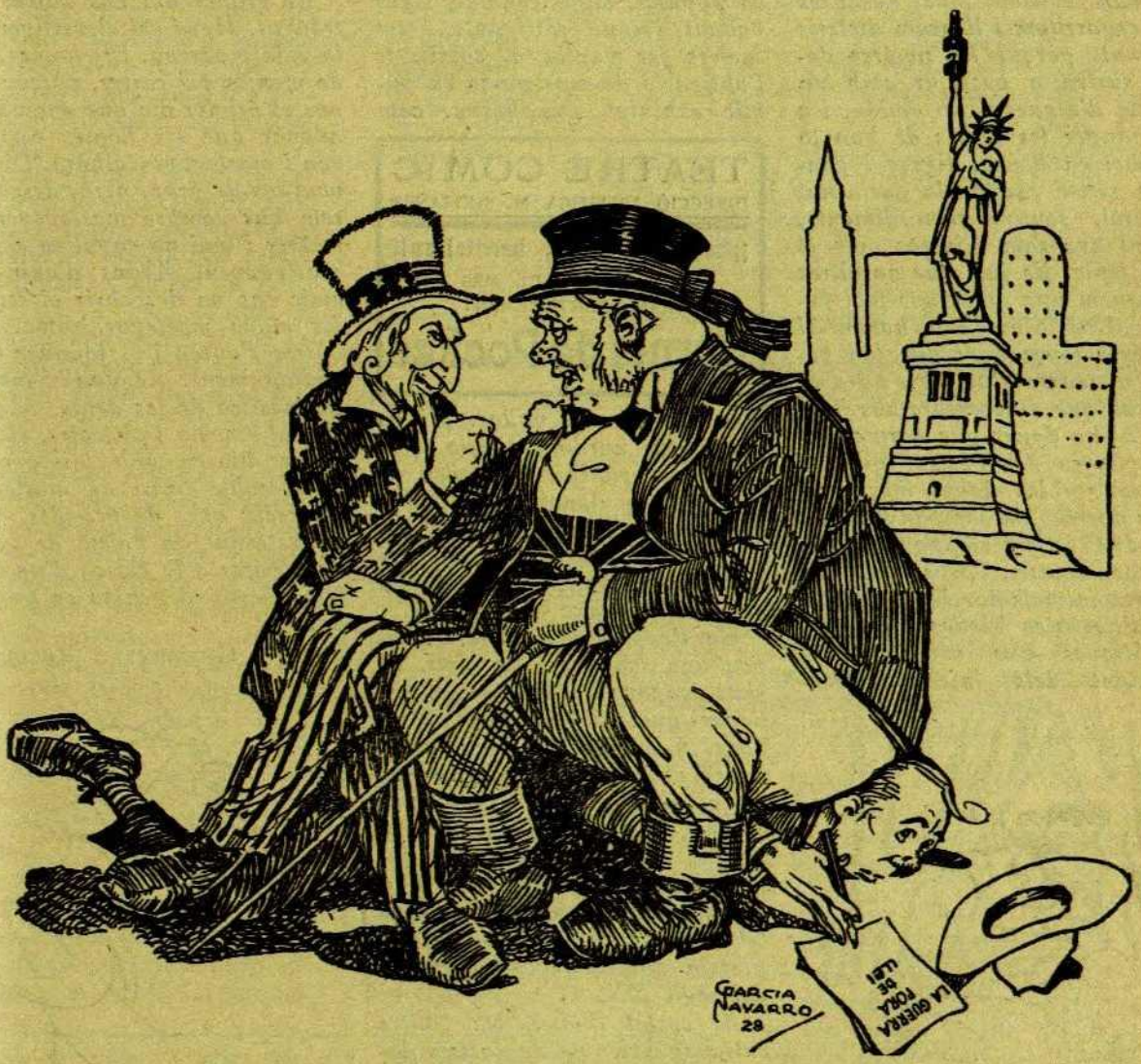

UN ALTRE PACTE

—Nosaltres respectarem la independència dels pobles petits i sobretot res de pressions...

Redacció i Administració:
CONSELL DE CENT, 201 - TELEF. 32596
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 31 D'OCTUBRE DE 1928

Disbauxes confidencials

EL SIMI AMB PIJAMA

Quan pensem que nosaltres ens esgarrifem i llencem dicteris gruixuts perquè les nostres dones surten a passejar amb un gosset d'aigües o un «lulú», i a l'estranger les dones de bon to exhibeixen lleons, tigres i panteres sense excitar la curiositat general, sentim remordiments, veient que som injustos amb el sexe feble. Es just que nosaltres critiquem una dona que faci petons al bèc d'un lloro, havent-hi dones a l'estranger que fan petons al morro d'un tigre? No és ridícul que fem escarafalls perquè hi ha dones que dormen en companyia del gosset, quan a l'estranger les dones més opulents dormen en companyia d'un cocodril? Què componen gats, gossos, canaris, lloros i cotorres i altres animals domèstics, al costat d'aquestes bèsties ferotges i selvàtiques que són l'alarma constant dels infeliços transeünts? A l'estranger, tan bon punt una senyora devé una mica popular, sigui cantant, sigui ballant, sigui castigant... (tot menys fer puntes al coixí), té l'obligació de mostrar-se en públic exhibint una bèstia, com

TEATRE COMIC
DIRECCIÓ ARTISTICA M. SUGRAÑES
¡¡Esteu al tanto, barrilaires!!
TOT SEGUIT, EL MÉS GRAN ACONTEIXEMENT
Carnet de Pocker

més complicada, millor. Hi ha milionària nord-americana que, per poder exhibir un cadell de diplodocus, donaria la meitat dels seus milions.

I ara explicarem el cas concret que ens ha empès a escriure aquesta disbauxa.

En l'exprés d'Escòcia viatjaven una senyora i un simi. El simi ocupava un llit com un milionari qualsevol i la senyora un altre. A les deu del matí la senyora ordenà a un empleat que fes el favor d'entrar l'esmorzar al simi. L'empleat, en veure que el simi anava amb pijama i fumava egipcis, llençà dues exclamacions contundents i cridà a tots els viatgers perquè contemplessin aquell quadro darwinià del segle XX.

Al costat d'això, les petites extravagàncies de les nostres dones resulten d'una innocència folch-i-torresca que enamora.

Aquí, la única cosa que hem vist, és alguna dona acompanyada d'un be, però com que aquest tenia forma humana, hem suposat que era el seu marit.

GOMA DE MASTEGAR

El primer dia ens vàrem estranyar. Heus ací el vertigen de la vida moderna. Els homes han de menjar pel carrer, vàrem dir-nos el primer dia que ens vàrem adonar que els homes caminaven i mastegaven alhora. Observant-los de prop, però, descobrírem que sempre mastegaven el mateix i mai no engolien el que mastegaven. Abans d'ahir, un amic ens va descobrir el secret. Es moda mastegar goma. Les barres s'obren i es tanquen vertiginosament. Es una mena de gimnàstica de les dents. Al carrer, al cinema i al teatre, els joves es lliuren amb desesperació a la noble tasca de mastegar. Succeeix que, de vegades, amb un esternut, la boleta de goma va a parar a la closca d'un calb i la qüestió degenera en bufetades.

GUNDEMARO RECOLONS

A PUNTUALITAT

(TRADUCCIÓ)

En complir vint anys, en Patrici Halloran havia rebut més d'una dotzena de proposicions per a collocar-se en importants ...utats d'Irlanda, però totes les ...butjà, pensant en la més segura i lucrativa que el senyor Jorann li oferí per treballar en les ...ves oficines de Londres.

La bona fortuna d'en Patrici ...incidí amb el naixement del ...u any, per la qual cosa va jurar per les cendres dels seus bevis posar en pràctica aquella ...lla dita d'«Any nou, vida nova» i corregir per sempre l'horrible falta que constituïa la seva ...sgràcia.

El gran defecte d'en Patrici ...nsistia en la seva falta de puntualitat. I mentre s'afaitava a ...ita-corrents, maleïa per centèsima vegada la manca de puntualitat, que l'havia obligat a ...esentar-se amb retràs el dia de ...seva primera entrevista amb ...nou amo. Aquell dia el va salvar, però, una carta de recomanació del pare O'Shea.

El segon dia d'haver ingressat al servei de l'agent, s'entretingué excessivament assaborint ...smorzar i arribà cinc minuts ...rd. El senyor Jorann va arrufar les celles, però no féu cap ...servació molesta.

A mida que els dies passaven, ...lluita d'en Patrici amb el seu ...fecte devingué heroica. Però ...a inútil, car tots els matins arribava tard a l'oficina.

Cada matí les celles de l'amo ...frunzien d'una faisó invertemblant.

La tempesta esclatà, per fi, el ...a 12 de gener. Quan en Patrici, sense afaitar, entrà a l'oficina ...r una finestra, amb prop de ...es hores de retràs, el senyor Jorann no es pogué contenir i l'acollí amb expressió ferotge.

—Si demà—bramulà—, a les nou en punt, no es troba aquí, ja se'n pot anar a plantar cebes i dir al seu pare que de vostè no en puc fer res de bo!

En Patrici es passà tot el dia preocupat, esborronat per les horribles visions d'un retorn ignominiós a la llar paterna, i quan, després del seu treball, tornà a la dispesa del carrer d'X, estigué vàries hores passejant-se amunt i avall de l'habitació, prenent la ferma resolució d'ésser puntual. Calia fer un esforç?... Doncs el faria!

I cansat de tant rumiar, es va ficar al llit.

* * *

Un raig de sol se li va posar a la cara i l'obligà a obrir els ulls.

Va saltar del llit, consultà el rellotge i es disposà a vestir-se, animat per la idea que encara li restava una hora per arribar a l'oficina.

Va afaitar-se, esmorzà amb quatre esgarrapades i com un foll es dirigí corrents a l'oficina, consultant tots els rellotges que trobà durant el trajecte, ple de joia i meravellat de sa puntualitat.

Quan, ubriac d'alegria, va entrar al despatx del senyor Jorann, aquest s'alçà del seient i li allargà un sobre amb diners, a l'ensems que feia un ganyota de despreci.

—Vostè és incorregible! Ja se'n pot anar!—li digué—. I no li demano cap explicació del que va fer durant el dia d'ahir, ja que no va comparèixer per l'oficina.

En Patrici, astorat, esguardà el calendari que hi havia sobre la taula del senyor Jorann.

Horror! Aquell dia no era el 13, sinó el 14! Només s'havia retrassat un dia!...

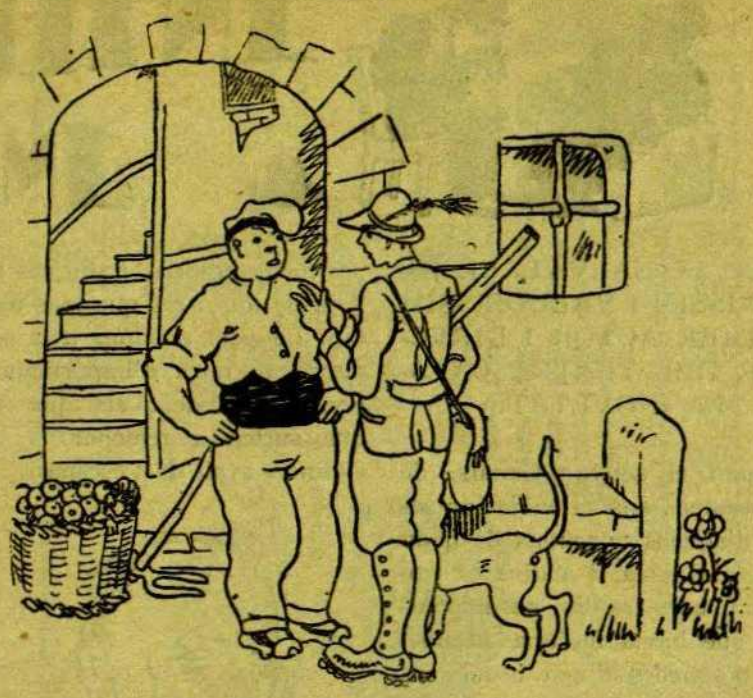

Caçador. — Em podríeu vendre un conill?
Pagès. — No en tinc pas. Ara, si vol una llonganissa.
Caçador. — I qui em creurà, quan digui que he mort una llonganissa?

LA MASCOTA
Casa dedicada a la venta de GOMAS higienicas de las mejores marcas alemanas, no tiene rival PRUEBENLAS Y SE CONVENCERÁN
MATA LADILLAS EN POLVO A 0'50 ptas. CAJA
...I, SAN RAMÓN, 1 BARCELONA

INTERVIUS IMAGINARIS

MANUEL SALVAT, EL JOVENISSIM I VALUOSISSIM PRIMER ACTOR I DIRECTOR DEL TEATRE CATALA «NOVETATS»

Quan el senyor Canals, de «Novetats», ens va enviar un sobre d'aquells aprofitats de quan eren a Romea, i a dins hi trobàrem unes ratlles participantnos que havia fet una adquisició d'aquelles d'upa i que ens en lleparíem els dits, vàrem tenir una immensa satisfacció i prometérem un ciri a Santa Rita si el nou director es sortia bé de la aventura. A més, com que el paperet aquell de què parlàvem no deia solament això, sinó que també sollicitava una mica de propaganda a favor del nou element, ens disposàrem a anar-li a fer un interviu.

Quan vàrem arribar a «Novetats», el senyor Salvat s'entretenia ajudant els tramoistes a posar el decorat de *La tia d'Amèrica*, la millor obra que han vist i veuran els feliços mortals que tenen la xamba de viure el segle XX, el mateix que l'eminent autor de *Civilitzats, tanmateix*!

—Perdoni si el rebo en mànegues de camisa—va fer—. Estava engrescadíssim ajudant a aquests treballadors de l'escenari. Oh, ells són els que s'emporten menys glòria, i són els millors de tots i els que més feina fan. La gent no dóna a la seva tasca cap mica d'importància i només aplaudeix als que veu que surten a remenar la cua amunt i avall de l'escenari.

En Salvat, director de la companyia de «Novetats», que es presentà al públic amb *L'amic de les dones*.

—Vol dir que té tant de mèrit el treball d'aquests anònims obrers?

—Que si en té? No s'ho pot pas figurar. Ara suposi's que mentre s'està representant, posem per exemple *La tempestad*, quan hi ha aquell tros dels llamps i els trons, el tramoista perdés la serenitat i deixés caure la làmpara central del teatre. Hi hauria un grapat de morts i de ferits. A més, suposi's...

—Sí, vol callar? Em suposaré tot el que vostè vulgui. No cal pas que parli més. (Manoi, a Amèrica com els espavilen!) I, digui, el senyor Canals no l'havia descobert mai a vostè?

—No. El senyor Canals, atrafegat en protegir autors joves, no tenia temps de dirigir el seu esguard cap a l'altra banda de l'Atlàntic. I, mentrestant, jo, allà, patia, patia...

—De gana?

—I ara! La glòria! La fama! Sí. Pobre de mi!

—Expliqui's. Què té?

—Figuri's que allà vaig captar-me les simpaties de tots d'una tal manera que aviat vaig ésser l'amo. Als dos anys d'estar-me allà, a casa meva ja no manava ningú més que jo. Després ells tenen ara un teatre molt floreixent, i tot m'ho deuen a mi. Jo els he pujat la seva escena, jo he dirigit les millors companyies. Jo he tret del no-res a una infinitat d'actors i actrius que sense el meu modest esforç no haurien fet mai res. Jo he procurat sempre amb el meu modest ajut que les obres teatrals seves arribessin a estrenar-se. Jo, amb la meva modestia...

—Sí, prou. Convençuts. Girem full. Parli una mica d'autors i d'obres.

—Jo he seguit amb un interès vivíssim tot el que fa referència a teatre. Parlo set idiomes i per això excuso dir-li que m'ha estat d'una facilitat grandiosa anar

FRICOT
PER A DESPRÉS DE L'AFAITAT ES LO MILLOR

SÓTANO BAR
El lloc més popular i més clàssic del paral·lel
Tothom que vol menjar bé i barat i els que estimen el veritable marisc i els embutits millors van á aquesta casa
EL MILLOR I MÉS BARAT DE BARCELONA
RONDA SANT PAU, 4 - TELEF. 2791-A

sempre al corrent de tota la literatura mundial. Per sobre de tot, però, he seguit la literatura catalana. El teatre català té el millor autor del món.

—Hola!

—Sí. Es en Rusiñol.

—Eh?

—Sí. La seva obra...

—Escolti, escolti. En què es funda per dir aquestes coses del nostre estimat teatre català?

—Què vol dir? Ha de saber que quan Rusiñol va triomfar amb *L'Atlàntida*...

—Em sembla que equivoca l'autor. Es mossèn Cinto.

—Ai, sí! Ho confonia. Es allò, sap? Volia dir *Les garces*.

—Això mateix. De l'Iglésies, sí?

—Té raó. Ara ho recordo. Es tractava de *Terra baixa*.

—Ara va bé! Quan Rusiñol triomfà amb la *Terra baixa* d'en Guimerà...

—Ai! No sé si vull dir *L'enemic de bodes* o *La bona gent*...

—Gràcies a Déu! Cregui que m'em feia patir. Aquesta última sí que ho és.

—Doncs, tal com venia dient, quan triomfà Rusiñol amb *La bona gent*, jo em vaig pensar que ja no hi havia manera de superar-lo.

—I n'hi ha hagut?

—S'ha superat ell mateix. *Els analfabets* és l'obra cim de la literatura mundial, perquè...

—Escolti i perdoni. Que li han ensenyat de tocar el *violón* o el contrabaix allà a Montevideo?

—Manoi, quina pupilla! El *violón* o el contrabaix, no, però el piano una mica. El toco molt d'afició. Sóc compositor, sap?

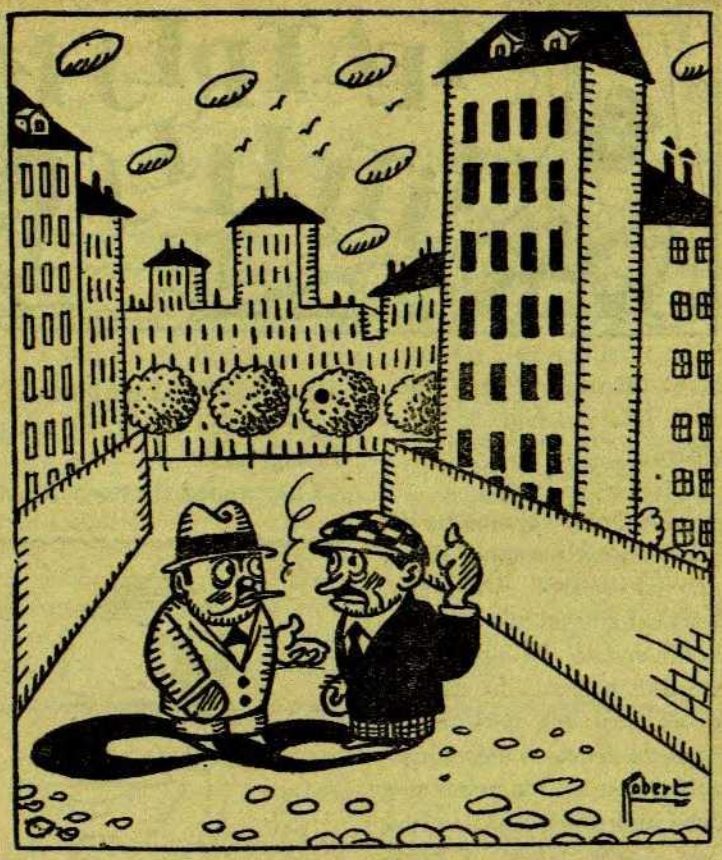

—On compres el tabac?
—A l'estanc de la cantonada.
—Home, dóna'm un cigarret, perquè si el trobo bo seré client d'aquest estanc.

A més, impressiono plaques de gramola. Es la meva debilitat, sap? En tinc ja una, però confio que aviat en tindré d'altres. Ara, «La voz de su amo» m'impressionarà dos valsos lents que en diuen *Nos la dió con queso* i *Te volverás por donde has venido*.

—Molt bé, home! Ai caram de senyor Salvat! Si que, *amigu*... A veure, una anècdota ben original d'algun cas estrany?

—Tantes com vulgui. Una vegada jo feia drama. Tenia un èxit boig i el teatre era ben ple. No s'hi cabia. Doncs veurà que...

—Prou, prou. Convençuts del tot.

El vàrem deixar tot esgarrifats i fugírem cap el carrer més de pressa que corrents.

Abans, però, no ens descuidàrem de passar pel despatx del senyor Canals per felicitar-lo amb motiu d'una adquisició tan notable.

JOSEP JOAN I ASE

* * *

—Jo, abans tenia una barba lletja com la seva i me la vaig fer afaitar.

—Jo, abans tenia una «pinta» estranya com és ara la seva, i per dissimular-la, em vaig deixar la barba!

G. ALOMAR
ARIBAU, 5 De 12 a 3 i de 5 a 8
VIES URINARIES
Curació més ràpida
NOU TRACTAMENT

ROMEA. — *Estrena d'una revista amb nou quadros, de Shakespeare.*

Els intelligents i els amants del teatre shakespearià estan d'enhorabona. El senyor Vilaregut, amb una senzillesa que captiva, per no dir encisa, ha agafat una obra de Shakespeare, ha canviat l'acció, el títol, els personatges i uns quants detallets més de poca importància i l'ha estrenat a «Romea» amb el títol de *La novícia de Santa Clara*. L'obra, llevat d'uns moments d'intensitat dramàtica autèntics de Shakespeare, pertany al gènere de *A Montserrat*, d'en Montero. Hi surt la Plaça del Rei, el pati dels tarongers, un interior de la Seu, etcètera. Els actors de «Romea», convenientment disfressats amb trajos de rigorosa època, amb tot i que no es sabien gaire el paper perquè no l'havien acabat d'entendre, evolucionaren com és de llei en aquesta mena d'espectacles, aconseguint distreure el públic, que estava profundament preocupat per tal d'esbrinar què era el que succeïa i capir el moment històric. Si diguéssim que el públic es feia un garbuix i no sabia de què anava, no pecaríem d'exagerats.

Comprenent l'esforç de l'adaptador, que de 38 quadros n'havia respectat 9, el públic aplaudí a l'acabament de l'obra i ovacionà la senyora Vila, que defensà amb braó el seu paper.

El gran Fugazot, que en companyia de l'Irusta torna a fer *estragos* a l'«Eden».

OLYMPIA. — *L'actuació de l'Enric Borràs.*

En Borràs, *el coloso*, fa de don Joan a l'«Olympia» i rapta la Tàpies com aquell que s'emporta una ploma. Es veu bé que per en Borràs els anys no passen. Ell, *gallardo y calavera*, aguanta el tipus com un jove de la primera volada i encara fa tronar i ploure. Una vegada passada la fuga dels *Tenorios*, posaran en escena *Terra baixa* i *Els vells*.

El debut devia efectuar-se ahir, de manera que no som a temps de parlar-ne, encara que suposem que devia ésser un èxit.

PRINCIPAL PALACE. — *Orquestra Spaventa.*

L'Spaventa, el cantador de la veu de platí, es va presentar al públic amb una orquestra argentina que és una mena de delirí musical per etapes. El que més ens va agradar de tot va ésser el *garbo* amb què l'Spaventa fa veure que toca la guitarra per despistar. L'Spaventa, mentre no inventin la guitarra de maneta, no farà res de bo.

El repertori de *tangos* era senzillament encoratjador i d'una varietat que aclaparava. Dels nou que li vàrem sentir, vuit eren a les costelles d'una *china* que se n'havia anat al cabaret a beure xampany i l'havia abandonat.

Ens vàrem divertir com a negres i vàrem prometre tornar-hi un altre dia.

TEATRE ESPANYOL
COMPANYIA SANTPERE-BERGÉS
PRIMERA ACTRIU A. CASALS
GRANDIOS EXIT
LA FLORISTA DE LA RAMBLA
D'ALFONS ROURE

TEATRE CATALA NOVETATS
Exit grandiós del sainet d'en SEGARRA
Les llàgrimes d'Angelina

GOMAS HIGIÉNICAS LA MUNDIAL
CLINICA VIAS URINARIAS
LAVAJES - IRRIGACIONES
ESPALTER, 6 (entre S. Pablo y Beato Oriol)

APOL-LO. — *Pluja de «calderilla»*

Això de «pluja de *calderilla*» no és el títol de cap obra. Es una imatge que emprem per donar una idea de l'èxit de *Los faroles*, obra que, després de més de cinquanta representacions, encara atrau el públic com si fos acabada d'estrenar. Si Diògenes ressuscités, en veure que ell amb un fanal no va poder trobar un home, i que a l'«Apollo» amb *Los faroles* omplen el teatre, s'arrencaria els quatre pèls que tenia al voltant de la closca i li donaven aquell aspecte de savi. Junt amb *Los faroles*, mereix la general aprovació del respectable *La mejor del puerto*, una obreta que faria sufocar una hetaira.

UNA ULLADA AL «TINGLADO»

Al «Novetats» varen estrenar un sainet d'en Bertrana que va divertir al respectable i vessa enginy pels quatre costats.

Al «Barcelona», al «Poliorama», a l'«Olympia», al «Talia» i al «Parthenon», el *burlador* de Sevilla ha pres possessió dels escenaris i la gresca dels *Tenorios* durarà uns quants dies.

Al «Victòria», amb *El espejo de las doncellas* i *Abajo las coquetas*, els amants del gra fort no es cansen d'omplir el teatre i apreten que és un gust.

Al «Còmic» rematen el *Poker* per estrenar tot seguit el *Carnet del Poker*.

I al «Tívoli», amb *Rose-Marie* i *La verbena de la Paloma*, fan l'agost en ple novembre.

CONTE JUEU

Isaac va anar a trobar el seu amic Jonneskiponz, que era mestre d'obres, i li va dir:

—No vinc a demanar-li diners. Vinc a demanar-li que em dongui treball.

—Això em plau molt. Vostè és el primer jueu que em demana treball; la majoria es dediquen a fer préstecs. A honor de vostè vull fer un sacrifici. Als meus operaris els dono nou pessetes diàries; a vostè, en qualitat de correligionari, li donaré deu pessetes diàries i la meitat de treball.

Isaac va reflexionar uns moments i digué:

—Jo li agraeixo el sacrifici que fa a favor meu, beneficiant-me amb trenta pessetes al mes. Però com que reconec que sóc un mal obrer, crec que li sortirà més a compte donar-me les trenta pessetes de diferència i prendre un obrer catòlic.

* * *

COMPARANÇA

Vues aquella hermosa estàtua
que simbolitza l'amor
i és una dona «arroganta»
de ben perfilats contorns,
de boqueta petonera,
de tan ben modelat cos,
d'ulls de mirada expressiva?...
Doncs amb tu s'assembla molt.
Ella és de tu, oh ingrata dona!,
la fidel reproducció:
tu, com ella ets «arroganta»,
tens ben perfilats contorns,
tens boqueta petonera,
molt ben modelat el cos,
i, fins igual que l'estàtua,
no tens cervell ni tens cor.

CAPELL

ENTRE PISPES

—I per què l'has comprat aquesta revista de modes?
—Per saber on es portaran les butxaques aquest hivern.

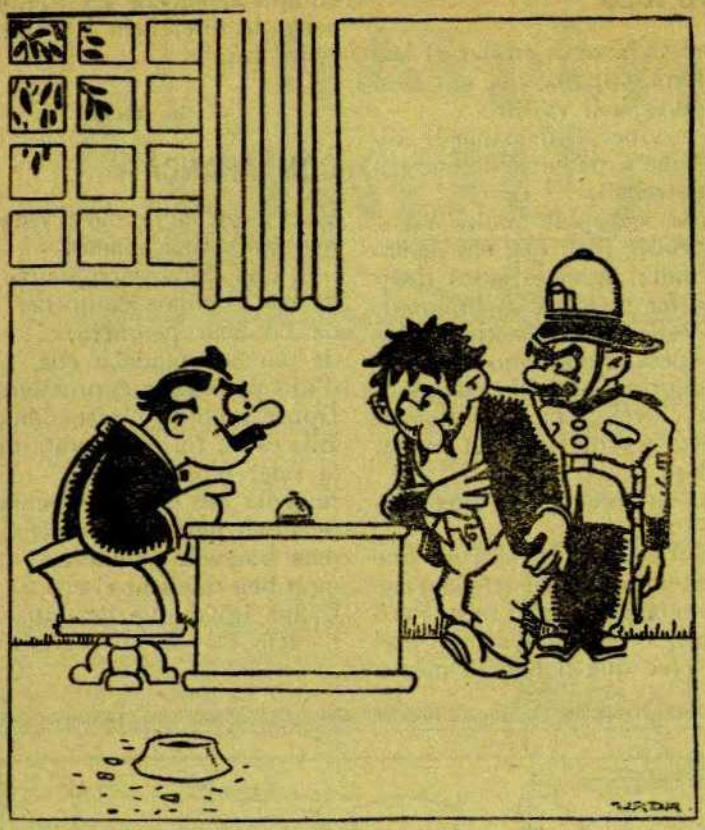

—Com a càstig per ubriac, pagarà una multa!
—Li adverteixo que el vi que he begut ha estat premiat en quatre exposicions!
—I què?
—Que no és just que es premiï el vi i es castigui a qui se'l beu!

LA SEMBLANÇA

Al comte Arnald de Rocalleri li havia arribat, al seu sumptuós palau, la nova que en una de les seves finques hi havia un masover anomenat Ton que s'assemblava amb ell extraordinàriament.

Picat per la curiositat, un dia decidí anar-ho a comprovar pels seus propis ulls, i per no fer expressament el llarg viatge, amb uns quants nobles amics seus varen organitzar una cacera a la susdita finca.

En ésser-li presentat el masover, el senyor comte comprovà que, efectivament, no podia ésser més gran la semblança.

—Es estrany! — digué despitat el comte—. Però no crec que el meu pare hagués vingut mai aquí durant la seva joventut!

A la qual cosa respongué en Ton, vivament:

—Ah! Això, no! Però el meu anava molt sovint al vostre palau a portar-hi l'import de les collites.

Tots els nobles allí reunits dissimularen un somriure maliciós, i el senyor comte desvià la conversa fingint no haver-ho entès.

* * *

LA MINYONA DE L'AGNETA

La senyora Agneta, videuta jove i caia, ha pres una minyona nova, no menys caia i no menys jove.

L'endemà de tenir-la, en Robert, un pretendent als favors de la gentil videuta, truca al pis d'aquesta, sortint-lo a obrir la raspeta nova.

—Digui, senyor...
—Caram! Tu ets nova!
—Sí, senyor. Demana per la senyora?
—Està clar! Que no hi és?
—No, senyor. Acaba de sortir.
—I t'ha deixat sola?
—Sí. Vol algun recado?
—Mira, tanca la porta, que t'ho explicaré. Així. Digues-li, quan torni, que estic boig per ella...
—I ara!
—Sí, i que voldria estrènyer-la en els meus braços... així!
—Senyoret!
—I petonejar-la així!
—Però...
—I...

(Suprimim la descripció, que ens portaria massa lluny. Acabada aquesta, en Robert digué a la gentil minyona):

—Bé: m'has entès, oi, maca? Em sembla que m'he explicat bé, eh?

I ella, tota vermella, li respongué:

—Veurà, senyoret. Sóc un xic dura, sap? Si volgués fer el favor de repetir-m'ho, tot això?

* * *

Entre casats de fresc:

—Com que sols fa quinze dies que vivim junts, no he tingut temps de contar-te les meves aventures. Ja te les contaré així que em vagui!

Mil pessetes
al que presenti CAPSULES DE SANDALO millors que les del Doctor PIZÁ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent.

Premiades amb Medalla d'or en tantes Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reials Acadèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi
Pi, del Pi, 6 - Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

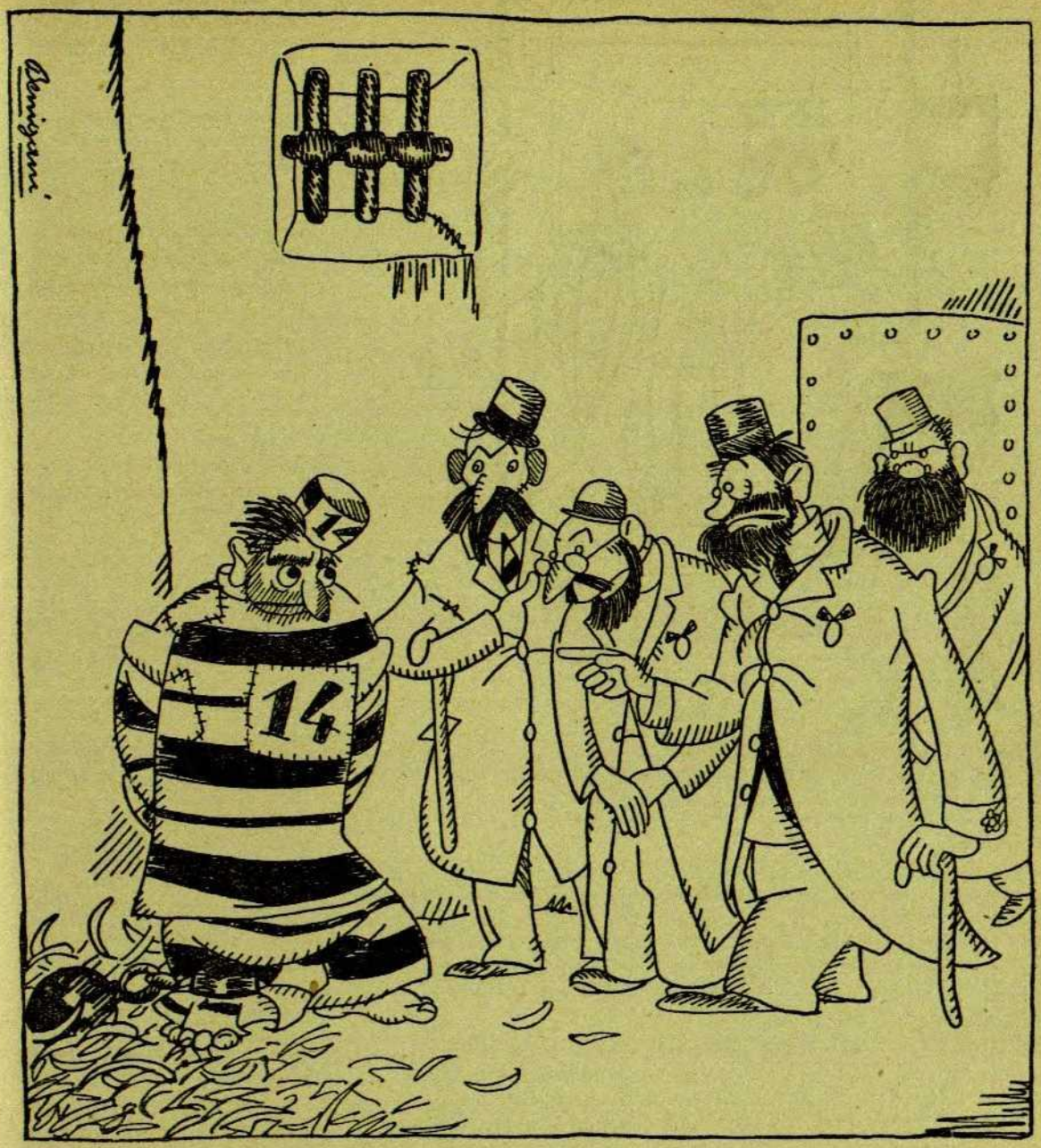

—No se'n dóna vergonya de la seva conducta?
—Bé; si no li agrada, tregui'm.

ELS DOS JUEUS

En un tren, a Polònia, en fer la revisió el revisor, s'adona que un jueu va amagat sota un seient, per estalviar-se, com és natural, l'import d'un bitllet.

—Apa, mano! — li diu l'empleat. Així estem? Ara mateix us vaig a entregar a la policia...

—Oh! Per Déu! Tingui compassió!—implora el jueu—. Sóc pobre, molt pobre... Es casa una filla meva i no tenia diners per anar-hi... Tingui llàstima de mi! Pensi en la pena d'un pare...

El revisor acaba per commoure's.

—Bé, vaja, no diré res...

En aquell moment, quan ja se n'anava, veu que en el departament immediat hi va també un altre jueu amagat sota el banc...

Llavors, el revisor s'indigna.

—Un altre? Què hi feu, vós, aquí? Perquè suposo que no se us casarà cap filla, oi?

I el segon jueu respon:

—Es que jo, sap?, sóc el padrí!...

—Si per cas se'm fes tard i no pogués venir a sopar, ja et posaré un telefonema.
—No cal que t'amoïnis. Ja l'he llegit. El portes a la butxaca de l'americana.

TERCETS FILOSÓFICS

Ací, llegidor amic,
uns quants tercets filosòfics
per tu amb amor escric.

* * *

A la font, a berenar,
que hi brolla l'aigua fresqueta!
Però... el vi no ha de mancar!

* * *

Qui sopa més que no dina,
no tardarà gaire temps
a cercar la medicina.

* * *

De tothom és cobejat
molta salut, molt diner
i molta tranquil·litat.

* * *

Prou danya el cuc de l'orella
aquell home que, en xerrar,
acostuma a fê escudella.

Se sap que Na Baldomera
pesa a la vora cent quilos
i és una dona lleugera.

* * *

Es la gràcia del graciós
quan fer-nos riure es proposa
que ho faci sempre seriós.

* * *

Per corregir el minyó
les bones lliçons prou valen,
que no val res el bastó.

* * *

Es l'amor a l'interès,
a l'interès pecuniari,
l'amor que interessa més.

* * *

Un geperut l'ha ben treta,
perquè, en sa deformitat,
viu, ell, amb l'esquena dreta.

Si una pena et fa patir,
tragueja del bon vinet
i gaudeix del bon dormir.

* * *

«Que Déu us guardi, Mateu!»
I quan en Mateu s'allunya:
«Així com no us rebenteu!...»

* * *

La urbanitat en petit
entre la gent educada
és «bon dia» i «bona nit».

* * *

D'aquest món, no em negareu
que en sos invents, en ses traces,
ve a 'ser l'home un semi-déu.

* * *

Molts pagesos hi ha al món
i altres que fan el pagès
i altres, sense 'ser-ho, ho són.

* * *

Ací escric l'últim tercet.
Lector, si t'han agradat,
em dono per satisfet.

FRA ANSELM TAROT

* * *

LA TORNADA D'EN PERET

Atret per la gran ciutat, en Peret va abandonar el poble.

I al cap de quinze anys, cert dia va pensar tornar al poble.

—Veuré la casa on he nascut! —digué—. Veuré on han mort els meus pares durant la meva absència!

I un cop arribat a l'estació propera, va emprendre el camí a peu.

—Ja veig la punta del campanar! — digué, emocionat—. Aquest és el safareig on jugava de petit. Això és la masia d'en Catau... Caram! El mateix Catau! Sí que és ell! Oh! I que està envellit!

—Eh, Catau! Com anem?

—Bé! Qui sou?

—No em coneixeu?

—No!

En Peret es va quedar contrariat. No l'havia conegut.

—Bah! Es tan vell!

I va seguir el seu camí.

—Mira, la Carmeta!

Però tampoc la Carmeta el conegué.

—Aquest és en Miquel, el meu company d'estudi.

Res: tampoc en Miquel va donar senyals de coneixe'l.

En Peret estava trist. Ningú no el coneixia. Què hi tenia que fer al poble?

Res, res! Se'n tornaria a ciutat.

De cop, es girà, sorprès i content. Una veu acabava de dir el seu nom.

—Caram, Peret! Ja has tornat?

—Vaja! Almenys vós em coneixeu, Mateu!

—Estic molt content de veure't. Per cert, que el teu pare, quan va morir, em va quedar a deure dotze duros!

* * *

DIÀLEG JUEU

ENTRE L'ALEMANY OTTO I EL JUEU SAMUEL

Otto. — Té, no facis compliments, Samuel. Menja't aquest tros de butifarra...

Samuel.—Ho sento molt, Otto, però la meva religió no m'ho permet.

Otto.—Aleshores, beu aquest vas de cervesa.

Samuel.—Ho sento moltíssim, Otto, però la meva religió tampoc no m'ho permet...

Otto.—I no pots vulnerar-la, aquesta prohibició?

Samuel.—Oh, sí! Unicament trobant-me en perill de morir.

En sentir això, Otto treu un revòlver i apunta a Samuel.

Otto. — Beu-te aquest vas de cervesa, o et vento un tret!

Samuel.—Si és així, no tinc altra solució que beure-me'l!

Samuel es beu la cervesa, assaborint-la amb fruïció.

Otto.—Veus com així te l'has begut? Estàs content?

Samuel.—No!

Otto.—No? Que potser sents remordiments de consciència?

Samuel.—No; però m'empipa que no hagis fet el mateix amb la butifarra.

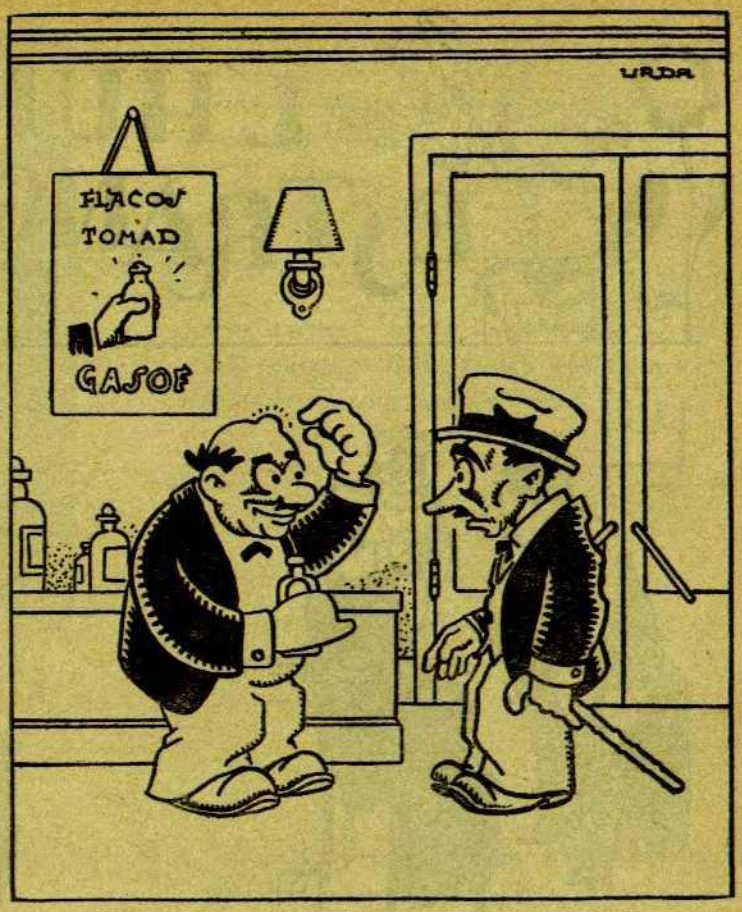

—Vol dir que m'engreixaré prenent aquest elíxir?

—Ja ho crec! Miri, aquest matí m'ha caigut un flascó al cap i vegi com s'ha engreixat!

EL POBRE DEULOFEU

En Deulofeu se'n tornava a casa seva.

Venia de l'enterrament de sa muller, la corpulenta i dominadora Sebastiana.

I no venia gens aclaparat pel dolor. Ho poden ben creure.

En arribar prop de casa, una teula va caure d'un edifici proper.

I anà a parar al cap d'en Deulofeu, fent-li un nyanyo que Déu n'hi dó.

El flamant vidu no es va esverar.

Es va limitar a mirar el cel i, tot seguint resignadament el seu camí, exclamà:

—No em creia que s'hi arribés tan aviat al cel!

LA COMPENSACIÓ

El senyor Quimet estava a les portes de la mort.

I volent deixar les coses ben disposades, va enviar a buscar el notari.

I, a soles amb aquest, va començar a dictar-li el testament.

—Deixo cinc mil duros a la meva dona, si no es torna a casar.

—Però, senyor Quim! La seva dona encara és jove!

—Ja ho sé. Per això, en cas que es torni a casar, augmento el llegat fins a deu mil duros.

—Això és al revés del que fa tothom!

—Veurà: és una mena de compensació al pobre que s'hi casi, sap?

—Em sento un gran pes a l'estómac.
—Bé; provi de portar sostenidors.

—Quan penso que hi ha imbècils que es trenquen el cap inventant màquines parlants.

—Ara que me'n recordo. M'he oblidat de comprar-me les corbates que va encarregar-me la meva dona.

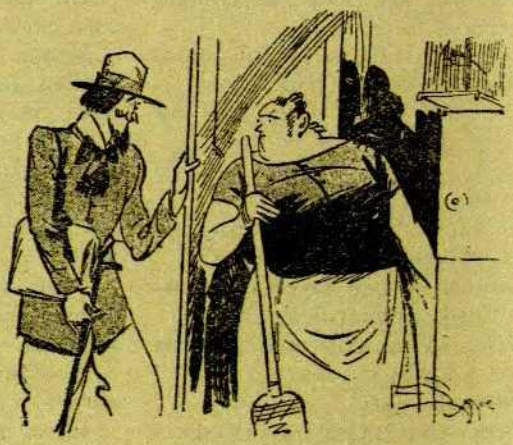

—Aquesta nit, madam Pipelet, que no em destorbin, perquè vull estar sol amb la meva musa.
—Recordi's que el propietari no vol criatures a l'escala.

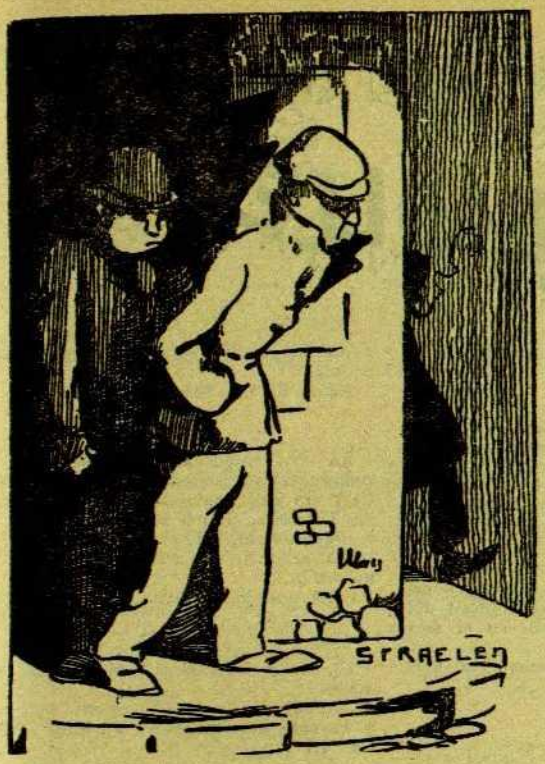

—Quina hora és?

—No ho sé; no tinc rellotge encara.

En una tenda:

—Són bons aquests guants?

—Ja ho crec. Hi ha clients que en compren un parell cada setmana!

(De *Vida Argentina*)

A cal metge:

—El tractament és ben senzill. Una dutxa freda cada matí i després mitja hora de reacció.

—Jo, reacció? Mai!

(De *Le Rire*)

L'enfermera. — Està a 39 i mig.

L'agent de Bolsa. — En quant arribi a 40, venc.

(De *The Bulletin*)

—Saps, filla meva? Hauràs d'allargar-te un xic la faldilla. Se't veuen els pantalons.

—I si m'escurcés els pantalons, mamà?

(De *Le Journal Amusant.*)

—Perduda! Què pensarien de nosaltres els veïns si jo em posava uns vestits curts com els teus?

—El dia que em vaig casar m'hauria menjat la meva dona.

—I ara?

—Ara sento molt no haver-ho fet.

Ja tornem a tenir ací la plaga dels argentins. Amb l'avantatge que aquesta vegada la cosa està pitjor. Abans, eren l'Irusta, en Fugazot i en Demare que «castigaven».

Ara ja ho fa fins i tot aquell desgraciat del bandoneon.

Com s'estan posant els temps!

Contràriament a allò que deien, el diari catòlic sortirà i molt més aviat del que la gent es pensa. Ja han publicat un manifest, on hi ha la llista de tots els subscriptors, que tots són gent de reconeguda solvència.

Ens han pregat, però, que aclaríssim una cosa. I és que el senyor Civera i Sormani no tindrà el càrrec de redactor en cap ni tampoc no serà dels grossos.

Amb gran sentiment per part seva, naturalment.

Es torna a rumorejar una possible travessia aèria de l'Atlàntic, a càrrec de pilots catalans.

En Canudes, només de sentir-ne a parlar ja tremola, i no pot sofrir que la gent se'l miri ni que l'assenyalin amb el dit.

Ens emociona l'esperit de sacrifici del senyor Canals, de «Novetats». Ara ens ha ofert, sense augmentar les butaques ni els preus de les mateixes, un enciclopèdic director que el mateix serveix per tocar el piano de maneta que per escombrar l'escenari.

Encara que hi ha maliciosos que diuen saber que el senyor Salvat sols cobra sis duros cada dia, no per això el mèrit del senyor Canals surt perjudicat en el més mínim.

Cosa per la qual li donem la més cordial enhorabona.

Ja és segur que l'escriptor quasi catòlic Josep Pla ingressarà a *La Veu de Catalunya*, i farà cròniques de viatges.

D'aquí al diari catòlic sols hi ha un pas.

Els promesos moderns:

Ell.—Admiro el teus ulls meravellosos. I tu, què és el que trobes més simpàtic en mi?

Ella.—El teu bon gust.

En P.., empordanès de soca i arrel, sempre estava parlant de la tramuntana. Cert dia que anava amb en S..... camí de Torroella, aquell va exclamar:

—Quin vent, eh?

—I ara! Si els arbres ni tan sols es mouen!...

—Es que ja hi estan fets, sap?

El bon mestre dóna lliçó als seus deixebles:

—L'oxigen és absolutament necessari a la vida dels animals. Va ésser descobert en 1770.

—I com vivien els animals abans d'aquesta data?—li preguntà un alumne.

Sentit al «Poliorama», en un entreacte:

—Aquell parell no deuen ésser casats.

—Jo crec que sí.

EROTYL

és el producte màgic per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTÈNIA per cròniques i rebels que siguin a tot altre tractament

PREU: 21'75

GINELASA-VAGINODES: Per la higiene íntima de la dona: Com a preventiu i curatiu de les afeccions de l'aparell genital de la dona: PREU: 6'70

GONICIDEOL: El remei de resultats més positius i ràpids per a la curació de la blenorràgia. PREU: 8'20

ANTILUETICOS DUTREM: Medicació antisèptica per excèl·leneia, jutjada superior a tots els altres preparats antisifilítics per la seva reabsorció certa, gràcies a l'especial preparació què consta, per la seva activitat segura. Són injeccions subcutànies, completament indolores: PREU: 15'20

Fulletons gratis ▪ Laboratoris Farmacològics

W. DUTREM

Mès Alt de San Pere, 50 Tel. 1486 S. P. Barcelona

LOTION LADIL

ès el remei imprescindible per a tot aquell que tingui ladilles i se les vulgui treure instantàniament

CARRER DE L'UNIO, N.° 5 FARMACIA

BLENORRAGIA

y todas sus graves complicaciones del aparato GENITO-URINARIO como son: Cristitis, prostatitis, gota matinal o militar, orquitis etc. del hombre; metritis, vegenitis anexitis etc. de la mujer; se obtiene un rápido y eficaz resultado con el uso de los SELLOS OSSAM; sus propiedades antisépticas y microbicidas comunican a la sangre y orina, ya notando sus efectos a las primeras tomas; calman los dolores producidos por la micción, la orina se mantiene aséptica y los gococeos son destruidos hasta que se obtiene con su uso una verdadera y completa curación.—De venta: Dr. Andreu; Segala. Rbla. de las Flores, núm. 14; Salus. Fontanella, 7; Farmacia La Cruz; Farmacia Tarrés Calle de Carmen, 34

DEPILATORI BORRELL

L'únic que treu en un minut el pèl fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Venda en perfumeries a 3'50 ptes. pot

—Però si ella coqueteja amb aquell jove de la llotja i ell es menja amb els ulls aquella morena del rengle de davant!
—I vols més prova de què són casats?

—S'ha fixat—li preguntà a en C.... una admiradora—en què tots els fills dels homes de talent resulten uns idiotes?
—Per això jo no em caso!—respongué «modestament» en C.....

Llegim:

«El doctor Heye, savi físic i prodigiós matemàtic, ha calculat que la Terra pesava 6,592.000.000.000.000 de tones.»

Ja fa bon pes?

De *La Vanguardia*:

«Matrimonio, con hipo, desea portería...»

No hi sabem veure la utilitat del sanglot.

Reflexió d'una fulana:
—Estic esverada! He sabut que el meu marit sap que tinc un amant. I no sé quin dels tres es refereix!

Cert dia trucaren a casa el doctor M.... un tipus, suat i espellifat, demanà veure'l.
—Dispensi, senyor. Venia de part del doctor Sanàs a veure si em podia donar un petit socors...
—El doctor Sanàs? No el conec.
—No? Ja l'hi presentaré, això rai...

En certes obres de l'Exposició, un contremestre va dir a un paleta:
—Mestre! El vostre company fa el doble de feina que vós!
A la qual cosa respongué aquell:
—Ja l'hi he fet observar, ja, però no ha volgut moderar-se!

El Jardí Zoològic de Moscou acaba de comprar, per dos milions, 1,500 micos de diferents espècies.

Sabem de més d'un senyor que, en llegir això, sentirà temptacions d'anar a Rússia.

Traduïm de *Le Journal*, de París:

«L'incendi arribà a la gendarmeria, que va ésser evacuada a tota pressa. El cap de brigada Gouthier, que feia llit, va ésser salvat de les flames per un gendarme. Gairebé res de valor es va poder salvar...»

Pobre Gouthier!

Dues dones conversen:
—El meu marit no es pot permetre cap aventura amb dones. Somnia alt i ho conta tot. I el seu?
—El meu és més murri. No fa més que somriure quan somnia!

Entre entretingudes:
—I el teu vell? Fa temps que no el veig!
—Ha estat malalt. Està mig *tonto*...
—Mig? Així, doncs, està millor?

En M... viatjava en tren amb un amic i s'havia guardat els bitllets dels dos.
Quan pujà el revisor, en M... començà a butxaquejar i sols trobà un bitllet.
Llavors, dirigint-se a l'amic que anava amb ell, exclamà:
—Déu meu! He perdut el *teu* bitllet!

Llegim en una revista *bien*:

«En amor, como en toda guerra, lo primero que se debe aprender es la ciencia de retirarse a tiempo.»

Ben dit. Es com la cèdula: porta males conseqüències no treure-la a temps.

Correspondència

M. S. — Li direm: el xisto és vell. I el ninot és massa tendre. Si no fos això!...

R. R. R. — Té tota la raó. Però, què vol que li fem nosaltres!

Maria L. — Maca, que això és pecat!

Un de Lloret. — Anirà. I records al confiter aquell, eh?

Salau. — Vagi amb compte, que certes coses, en dir-les, s'exposa a que li peguin.

Lluquet. — Ens ho pensarem. El treball anirà al Calendari. Aquest any se'n parlarà.

Un moro. — N'aprofitem tres. I gràcies.

Pit. — Posi's tranquil i compri's un formatge.

Patós.—No val a fer brometa d'aquesta mena. S'ha de tenir enteniment.

Soca.—Posi's tranquil. Si la cosa val la pena, l'hi publicarem. I si és neula, anirà al cove.

Manel Het.—Ho, home, no. De cap manera. Rebrífem del carpó.

Un de Lloret.—Meitat i meitat. Tres al cove i tres al rebost. No ha perdut del tot el dia.

Rebequet.—No, no i no. Ho vol més clar? Apa, doncs.

Manolo.—Sí. Té tota la raó. Procurarem tenir-ho present.

Papasecs.—Suposem que és això el que vol dir la seva firma, perquè amb la seva lletreta, s'ha de consultar una somnàmbula per endevinar-ho. El demés, francament, no ho havem llegit. Redena, quina lletreta!

Sòmines.—Veu? Això ja és més enraonat. Anirà.

C. de R.—Sí. També anirà. I pot reincidir quan vulgui.

K. Nalons.—No, home, no. L'han enredat. Que no ho veu que se'l rifen? Espavili's!

Imp. COSTA: Asalto, 45. — Barcelona

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : DEBILIDAD NERVIOSA

Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante much otiempo con toda clase de medicamentos con resultados íntimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DE DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5'50 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eczemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticártica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, PESETAS 5'50 FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5'50 PESETAS FRASCO.

PRODUCTO DEL LABORATORIO SOKATARG. *Ogcinas*, calle del Ter, 16. Teléfono 564 S. M., Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacias Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Repertorio cinematográfico «PAPITU» 1928-29

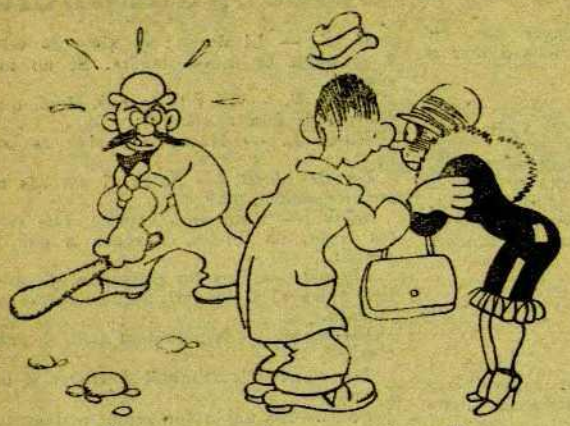

"LA ULTIMA CITA"

"EL PRECIO DE LA "GLORIA"

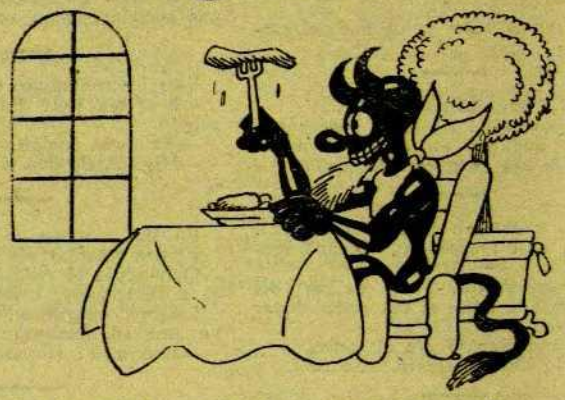

"EL DEMONIO Y LA CARNE"

"AMAME Y EL MUNDO ES MIO"

EL NEGRO QUE TENIA EL ARMA BLANCA.

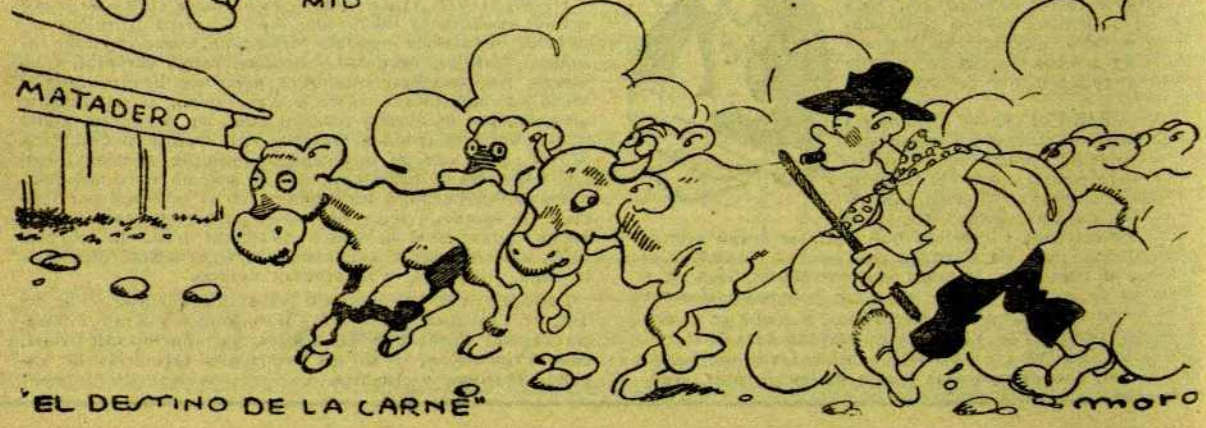

"EL DESTINO DE LA CARNE"